

три пжти съ ржце. Чулъ се плѣсъкъ на крила и предъ царицата тупналъ като камъкъ гължбѣтъ. Цѣлиятъ треперѣлъ отъ умора.

— Е, узна ли нѣщо за моя мжжъ? — попитала нѣжно младата царица и помилвала гължба по влажната му шия.

— Твоятъ мжжъ е наказанъ отъ мждрецитѣ, които се грижатъ за мира между хората. Прикованъ е на единъ вѣковень джбъ, що вѣчно бучи отъ вѣтроветѣ. Само който намѣри златното сърдце, дето е въ хралупата всрѣдъ огнената гора, и го сложи предъ краката му, може да го спаси.

Приготвила се царицата за пжтъ. Въ това време си спомнила за думитѣ на бабата, че трѣбва да убие гължба. Уловила го тя да го убие, но той тѣй трепналъ съ крила и тѣй жално я гледалъ, че сърдцето ѝ се свило отъ болка. И тя пуснала гължба. Преди да отлеги, той ѝ далъ едно перо. Взела царицата перото и трѣгнала да се качи на бѣлия конь, но щомъ го досегнала съ ржка, духналъ вѣтъръ и коньтъ се загубилъ. А изъ подъ земята се чулъ гласъ:

— Ако убиешъ гължба, коньтъ ще се върне. Инакъ трѣбва пеша да вървишъ, за да намѣришъ мжжа си. Ще убиешъ ли гължба?

— Не мога, — отговорила царицата и трѣгнала да търси огнената гора и златното сърдце. Отъ дългия пжтъ краката ѝ се изранили, но тя пренасяла всичко, безъ да охне. Най-сетне видѣла единъ бистъръ изворъ.

— Ахъ! — извикала царицата. — Тъкмо на време! Тѣй съмъ жадна!

И тя протегнала ржце да напълни шѣпитѣ си, но въ това време се явило едно джудже.

— Царице, — замолило се съ сълзи на очи то; — ако не ми дадешъ първата си шѣпа вода, ще умра!

Свило се сърдцето на царицата. Дала му тя шѣпа вода. Изпило я джуджето и, преди да си отиде, дало ѝ едно прѣстенче. Взела го царицата и посегнала да си напълни пакъ шѣпитѣ, но изворчето изведнѣжъ пресъхнало. А изъ подъ земята пакъ се чулъ гласъ:

— Ще убиешъ ли джуджето? Тогава ще има за тебе вода.

— Не мога, — отговорила скръбно царицата.

И жадна, измжчена, тя продължила пжтя си. Най-сетне стигнала до едно дърво, цѣлото овиснало отъ зрѣли плодове. Тя посегнала да си откъсне, но въ това време при нея скочила една катеричка.

— Царице, дай ми първия плодъ, който си откъснала, иначе ще умра!

Трепнало отъ жалъ сърдцето на младата царица, и дала тя първия плодъ на катеричката. Преди да се загуби, катеричката ѝ дала единъ орѣхъ. Взела царицата орѣха и посегнала да откъсне и за себе си плодове, но изведнѣжъ дървото изчезнало, изъ подъ земята пакъ се чулъ гласъ:

— Убий катеричката, ще има и за тебе плодове.

— Не мога! — изохкала царицата. Дълго вървѣла тя така — измжчена, гладна и жадна. Най-сетне стигнала до една крепостъ. Предъ крепостъта пазѣли трима стражи.

— Отъ тука ли почва царството на мждрецитѣ, дето пазятъ мира? — попитала царицата.

— Отъ тука.

— Пуснете ме, добри хора, да мина!

— Ще те пуснемъ, ако ни кажешъ, въ чия шѣпа просото е най-хубво. Искаме тая година да посѣемъ отъ най-хубавото просо.

И тримата протегнали шѣпитѣ си. Погледнала царицата просото въ тритѣ шѣпи. Зърната си приличали. Какво да направи? Изведнѣжъ се сѣтила за перото, което ѝ оставилъ бѣлиятъ гължбъ. Извадила го и го погледнала. Въ мигъ долетѣлъ гължбѣтъ. Кацналъ на ржката на единия пазачъ и почналъ да кълве просото.

— Това просо е най-хубаво — казала царицата.

— Позна! — извикали пазачитѣ и я пуснали.

Навлѣзла младата царица въ царството на мждрецитѣ. Тамъ било като рай. Дърветата цвѣтѣли съ такива хубави цвѣтове, каквито нѣма въ никоя друга